

RECHTZETTING

RECHTZETTING

Goos van Nimwegen

Voor Marianne

© 2019 Goos van Nimwegen
omslagontwerp: mapajandesign
omslagillustratie: Gerard Nol
ISBN: 9789402190304

Niets in deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

www.goosvannimwegen.nl

Achter in dit boek is een personenregister opgenomen

Proloog

‘**W**aar blijft ze nou?’
‘Rustig joh!’
‘Ze heeft toch wel nachtdienst?’
‘De hele week nog.’
‘Dus ze slaapt nog.’
‘Dat moet wel, ja.’
‘Hoe laat is het dan?’
‘Dertien over vier: nog twee minuten. Hou nou eens even je waffel, man!.....Wacht.....’
‘Wat is er?’
‘Ik hoor hem al.’
‘Wie?’
‘Niks wie. Haar wekker natuurlijk. Jezus man!’
‘Geef me de kijker.’
‘Wacht nou even.’
‘Wat doet ze?’
‘Wacht even, zei ik toch?.....ja, nu zie ik haar.....ze komt haar bed uit en loopt naar de wastafel..... ze rekt zich uit..... kraan aan..... ze pakt haar washand en wast haar gezicht..... handdoek..... slokje water.....het gaat gebeuren..... nu!’
‘Wat zie je?’
‘Haar nachthemd gaat uit..... Joepie!’
‘Geef mij die kijker.’
‘Nog even..... kraan weer aan..... washand weer..... ze wast ze.’
‘Haar tieten?’
‘Wat dacht je dan?’
‘Jezus! Geef me de kijker nou eens.’
‘Goed. Hier dan..... maar ik wil hem zo terug! Wat zie je?’
‘Rood broekje.’

‘Wist ik al lang. Wat zie je nog meer?’
 ‘Daar gaat het broekje.’
 ‘Het broekje ook? Jezus! Zie je wat?’
 ‘Nee.....wacht..... ja..... nu..... heel even, geloof ik.’
 ‘Nou ik weer.’
 ‘Goed, hier dan..... maar zeg wèl wat je ziet.’
 ‘Joepie.....maar.....’
 ‘Wat is er?’
 ‘Ze kan òns toch niet zien?’
 ‘Welnee joh. Zij heeft toch geen verrekijker?’
 ‘Nee, maar wacht even..... Jezus! Ik geloof toch.... Ze kijkt
 precies deze kant op. Recht in m’n smoel..... En nou? God-
 verdomme.’
 ‘Wat?’
 ‘Ze duwt haar tieten omhoog.’
 ‘Omhoog? Hoe dan?’
 ‘Zo.’
 ‘Jezus, waarom doet ze dat?’
 ‘Hoe moet ik dat nou weten. Godskolere, ik geloof toch ècht
 dat ze ons ziet.’
 ‘Maar....’
 ‘Ik zweer het je. Ze ziet ons. En....’
 ‘Wat nou weer?’
 ‘Haar mond.....’
 ‘Wat is er met haar mond?’
 ‘Ze steekt haar lippen vooruit, alsof ze me wil kussen. En....’
 ‘Wat is er?’
 ‘Ze gebaart godverdomme. Jezus, ze gebaart naar me.’
 ‘Wat wil ze dan?’
 ‘Ze..... Ze wil, geloof ik, dat ik bij haar boven kom.’
 ‘Ga weg! Jij?’
 ‘Ja.’
 ‘Alleen?’
 ‘Ik weet het niet. Alletwee kan ook.’
 ‘Wij? Naar haar kamer? Je bent gek. Geef me die kijker.’
 ‘Hier dan.....’
 ‘Verrek!’
 ‘Zie je nou wel?’
 ‘Jezus.....Godskolere, je hebt gelijk.’

1

Hoewel er geen planten of bloemen stonden verraadde de inrichting van het vertrek de hand van een vrouw. Dat kwam door het bontgekleurde patchwork vloerkleed, de kleine schemerlampjes en de her en der uitgestalde frutseltjes, waaronder een kleine verzameling sneeuwballen met daarin nostalgische stadstafereeltjes.

De bewoonster zèlf was er niet, dat was direct na binnenkomst al duidelijk geworden.

Daaf Goeman liep naar het raam en keek naar de dubbele trapgevel schuin aan de overkant van het Spaarne. In het linker huis woonde hij zèlf. Op hemelsbreed vijfenzeventig, hoogstens honderd meter afstand van hier en óók op de eerste etage. Daar, achter het meest rechtse van de vier grote ramen, had hij ontelbare malen, achterovergeleund in zijn fauteuil met zijn voeten op de vensterbank en een blikje bier in zijn hand, in gedachten over de rivier uit zitten kijken. Naar de Gravestenenbrug, de torens van de Bavo en de Bakenesser kerk en naar de onhaarlemse gevel van het Teylers Museum. Het huis waar hij nu was maakte deel uit van dat panorama.

Ze was mijn overbuurvrouw, peinsde hij, en ik herkende haar niet eens van haar foto. Hij realiseerde zich geschrokken dat hij in de verleden tijd over haar dacht.

Nadat ze geconstateerd hadden dat er niemand in de woning aanwezig was hadden ze vijf minuten rondgekeken of er iets was dat wees op een plotseling vertrek.

Bruins had een klein kamertje geïnspecteerd dat kennelijk als werkkamer dienst deed en daarna de keuken.

Zelf had hij de slaapkamer voor zijn rekening genomen. Daar was hem niets bijzonders opgevallen, maar in de badkamer had hij gezien dat er een tandenborstel en een tube tandpasta in het

glas op de wastafel stonden. Hij had zijn collega erop gewezen, die vervolgens tevergeefs naar een aangebroken strip met anti-conceptiepillen had gezocht.

Intussen had hij in de woonkamer rondgekeken.

‘Wat denk jij?’ vroeg hij, toen hij haar daar binnen hoorde komen.

‘De koelkast is goed gevuld,’ antwoordde Christel. ‘Er ligt een pakje rucola in met als uiterste verkoopdatum 11 juli. Dat is vandaag. Dat spul gaat meestal een dag of vier, vijf mee. Ik zou zeggen dat ze hier in ieder geval zaterdag nog is geweest.’

‘En die pillen? Laten vrouwen die normaal gesproken niet altijd thuis op de wastafel liggen?’

‘Ik weet het niet,’ antwoordde ze. ‘Ik doe niet aan anticonceptie. Steeds meer vrouwen gebruiken de pil trouwens niet meer, maar een spiraaltje of zoiets.’

Hij knikte en keek nog eens om zich heen.

Het meubilair was van licht hout, essen dacht hij, en de stoelen en fauteuils waren gestoffeerd met ruw geweven gebroken wit katoen. Aan de wand hing, boven een laag wandmeubel, een abstract schilderij met grillige rode en blauwe vlekken in een symmetrische rorschachachtige compositie. Ertegenover stond een grote boekenkast met, afgezien van een aantal dikke kookboeken, op het eerste gezicht vooral Nederlandse en Engelse literatuur.

Het rook ook een beetje bedompt, realiseerde hij zich nu, alsof het vertrek al een paar dagen niet gelucht was.

Ze is dood, dacht Daaf Goeman. Hij wist het zeker.

‘Wat doen we?’ vroeg hij.

Christel Bruins haalde haar schouders op. ‘Laten we haar vader eerst maar even gaan geruststellen.’

‘Geruststellen?’

‘Zeggen dat ze hier niet is. Misschien is er dus wel helemaal niks aan de hand. Het kan best dat ze de hort op is, plotseling op vakantie of zoiets.’

‘Dat is waar,’ zei hij, min of meer opgelucht dat zijn bange vermoedens voorlopig in ieder geval nog niet door haar werden gedeeld.

Ze liepen naar het kleine entreehalletje waar Frans van Rijswijk op hen stond te wachten.

‘Ik ga maar weer,’ zei de technisch rechercheur met zijn inbrekerssetje nog in zijn hand. ‘In de meterkast hangen reservesleutels. Als je hier nog een keer binnen moet, kun je ze beter meenemen. Dan heb je mij niet meer nodig.’

‘Zit er ook een bij van haar brievenbox beneden in de hal?’

‘Dat is de kleine. De grote is van de voordeur, de berging en van de toegangsdeur van het appartement.’

Het was gisteren begonnen.

’s Morgens had een ongeruste vrouw het bureau gebeld. Ze had zich voorgesteld als Sarah Sluijters en gezegd dat ze bij de Universiteit van Amsterdam werkte. Ze wilde melden dat haar collega Janne de Beer al een paar dagen zoek was. Maandagmorgen was ze niet op haar werk verschenen. Sarah had haar in de loop van de ochtend gebeld om te informeren of ze ziek was, maar geen contact gekregen. ’s Avonds had ze tevergeefs een tweede en een derde maal gebeld.

Gisteren was Janne ook niet op haar werk op komen dagen en na twee ook nu weer vruchteloze belpogingen in de morgen, had ze contact opgenomen met de politie en uiteindelijk Daaf Goeman aan de lijn gekregen.

Hij had van haar begrepen dat Janne aantrekkelijk, vijfender-tig, vrijgezel, vrolijk en verre van eenkennig was en daaruit geconcludeerd dat zijn vermoeden dat in het weekend haar hoofd op hol was geraakt en ze met een nieuwe geliefde ergens onaan-gekondigd de bloemetjes buiten zette, meer voor de hand lag dan de vrees van haar collega dat er sprake was van een ongeluk of een onvrijwillige verdwijning.

Hij had Sarah aangeraden bij familie en vrienden van Janne te vragen of ze wisten waar ze uithing en weer contact op te nemen als dat niets opleverde.

Omdat Janne haar werk en haar privéleven kennelijk nogal strikt gescheiden hield had Sarah in arren moede op de facebookpagina van haar collega naar naamgenoten van haar gezocht en daar Victor de Beer aangetroffen, die ze via diens eigen pagina had benaderd. ’s Avonds had hij haar gebeld, gezegd dat hij al enige tijd geen contact met zijn nicht meer had gehad en het telefoonnummer van haar ouders doorgegeven. Die bleken de laatste dagen evenmin met hun dochter gesproken te hebben en

waren ongerust geworden door Sarahs telefoontje.

Dodelijk ongerust kennelijk, want toen Daaf Goeman eerder deze woensdagmorgen op het bureau kwam had Jannes vader on-aangekondigd en nogal over zijn toeren bij de receptiebalie in de hal op hem staan wachten.

Hij was, na een doorwaakte nacht, vroeg vanuit Alkmaar naar Haarlem komen rijden en had er met angst in zijn stem op aangedrongen dat ze direct gingen controleren of zijn dochter in haar appartement was.

Hij had op zijn smartphone een aantal, naar hij zei recente foto's van zijn dochter laten zien en ongeduldig het overleg afgewacht dat Daaf Goeman telefonisch eerst met zijn hoofdinspecteur en daarna met het O.M. had gevoerd.

Daarna waren ze met zijn vieren naar het dichtbij het bureau aan het Spaarne gelegen, in appartementen opgedeelde voormalige pakhuis gelopen.

In de brievenbox in de hal beneden zat uitsluitend reclamedrukwerk. Kranten ontbraken.

'Als ze een abonnement op een krant heeft is het digitaal,' concludeerde Daaf Goeman nogal overbodig terwijl hij de box weer afsloot.

'Ze is er niet,' zei hij tegen Jannes vader die uit voorzorg op de stoep was achtergelaten.

'Wat betekent dat?' vroeg Dick de Beer, zichtbaar opgelucht dat ze zijn dochter daarboven in ieder geval niet dood hadden aangetroffen.

Daaf Goeman gaf geen antwoord en wees naar het om deze tijd van de dag nog verlaten terras van het koffiehuis twintig meter verderop.

Hij beantwoordde de vraag toen ze daar hadden plaatsgenomen. 'Dat betekent dat u zometeen op het bureau formeel aangifte van vermissing zult moeten doen. Als dat gebeurd is kunnen wij aan de slag.'

'Hoe?'

'Er zijn allerlei manieren om uit te zoeken waar ze is. Aan de hand van haar recente telefooncontacten bijvoorbeeld en pinpasbetalingen die ze de laatste dagen heeft gedaan. Heeft ze trouwens een auto?'

‘Ja. Waarom vraagt u dat?’

‘Omdat mensen vaak in de buurt van hun auto zijn. Wat voor één is het?’

‘Een Fiat 500. Het nummer weet ik niet uit mijn hoofd.’

‘Dat hindert niet. Daar komen we zo achter. Hebt u de laatste tijd weleens de indruk gekregen dat ze ergens over in zat? Dat ze somber was?’

Aan zijn gezicht te zien begreep De Beer wat de vraag impliceerde.

‘Ze heeft een paar jaar samengewoond en daar is niet zo lang geleden een eind aan gekomen. Dat gaat je natuurlijk niet in je koude kleren zitten,’ zei hij, zijn hoofd schuddend. ‘Maar van de andere kant was het een enorme opluchting voor haar dat ze van die vent af was. Ik geloof dat ze al met al weer redelijk goed in haar vel stak.’

‘Heeft u haar ex gisteren ook gebeld?’

‘Nee, waarom zou ik?’

‘Zien ze elkaar nooit meer?’

‘Nee, ze zijn ook niet zo leuk uit elkaar gegaan.’

‘Hoe heet hij?’

‘Willem Stapel. Hij woont in Amsterdam. Waarom wilt u dat weten?’

‘Misschien kent hij vrienden of vriendinnen uit de tijd dat ze nog samen waren.’

‘Dat zou kunnen, ja.’

‘Is Janne eenzaam sinds die tijd?’

‘Ik heb niet de indruk.’

‘Dus ze heeft voldoende vrienden en vriendinnen?’

‘Jazeker.’

‘Kent u die ook?’

‘Lang niet allemaal, maar haar vriendinnen van vroeger uit Haarlem wel.’

‘Uit Haarlem?’

‘Wij zijn van origine Haarlemmers. Zij heeft hier gewoond totdat ze in Amsterdam op kamers ging. Mijn vrouw en ik zijn ongeveer in dezelfde tijd naar Alkmaar verhuisd. Meer dan vijftien jaar geleden al.’

‘Hebt u die vriendinnen ook gebeld?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik heb hun telefoonnummers niet.’

‘Hebt u nog andere kinderen?’
‘Ik heb een zoon in Engeland.’
‘Zou ze daar naartoe kunnen zijn gegaan? Hebt u hem gebeld?’
‘Nee, dat is niet in mij opgekomen.’
‘Kan ze goed met hem opschieten?’
‘Ja.’
‘Zou u dat dan alsnog willen doen?’
‘Hem bellen? Natuurlijk.’
‘En ze heeft, voor zover u weet, geen nieuwe relatie?’
De Beer schudde zijn hoofd.
‘Ik denk niet dat ze daar al weer aan toe is.’
‘Wat doet ze eigenlijk aan de UvA?’
‘Ze is universitair docent aan de faculteit Nederlands. Ze heeft daar vroeger ook gestudeerd en ze is er gepromoveerd.’
‘Geen problemen op haar werk?’
‘Voor zover ik weet niet. Dat deel van haar leven verliep, anders dan haar relatie, voor zover ik weet rimpelloos.’
‘Waarom zijn ze eigenlijk uit elkaar gegaan?’ vroeg Bruins.
‘Zij en Stapel? Is dat van belang?’
‘Misschien.’
‘Ze zijn amper twee jaar bij elkaar geweest. Willem Stapel nam het niet zo nauw.’
‘Hoe bedoelt u dat? Ging hij vreemd?’
‘Dat kun je wel zeggen, ja.’
‘Wat doet hij eigenlijk?’
‘Hij is schrijver en de laatste tijd ook journalist, heb ik begrepen’
‘Schrijver?’ reageerde Daaf Goeman. ‘Ik heb nog nooit van hem gehoord. Als journalist trouwens ook niet.’
‘Dan bent u bent de enige niet.’
‘U zei daarnet dat ze niet zo leuk uit elkaar zijn gegaan. Wie heeft het initiatief genomen?’
‘Janne.’
‘En hij? Kon hij ermee leven?’
‘Niet echt. Het is er af en toe hard aan toe gegaan.’
‘Over geld?’
‘Als er in een relatie geen kinderen zijn gaat het altijd over geld.’
‘Kunt u daar iets specifiekker over zijn?’

‘Ze heeft het daar nooit uitgebreid met ons over willen hebben, maar ik heb begrepen dat er een regeling getroffen is. Ik meen dat er zelfs een advocaat aan te pas is gekomen.’

‘Denkt u dat hij haar iets kan hebben aangedaan?’

‘Willem?’ De Beer moest er even over nadenken en schudde toen opnieuw zijn hoofd. ‘Ik kan het me niet voorstellen.’

2

Zoals altijd als Daaf Goeman in de Amsterdamse binnenstad moest zijn had het gevoel van welbehagen dat de stad in hem opriep in een mum van tijd plaatsgemaakt voor zijn ergeris over de gebrekkige parkeermogelijkheden. Op vergelijkbare manier was vervolgens zijn waardering voor de late jarenzeventigarchitectuur van het P.C.Hoofthuis ondergesneemd door de snauwende toon waarop ze in de hal van dat gebouw waren toegesproken door de chagrijnige receptioniste van dienst.

Door de wijze waarop zij door Sarah Sluijters werden ontvangen was de balans weer volledig naar het welbevinden doorslagen.

Want Sarah Sluijters was een bijzonder charmante vrouw.

Anders dan haar jeugdige stem over de telefoon had doen vermoeden was ze een goed geconserveerde vroege zestiger en haar bezorgheid om Janne de Beer was veel groter dan je van een doorsnee collega zou verwachten.

Bij Jaap Vrolijk was dat een uur daarvoor anders gegaan.

‘Alleenstaand?’ vroeg hij toen ze verslag uitbrachten van hun bezoek aan Jannes woning. ‘En vijfendertig?’

‘Ja.’

‘Misschien heeft ze te lang droog gestaan en is ze nu de schade aan het inhalen. Is ze mooi?’

‘Best wel.’ Daaf Goeman was even met zijn iPhone in de weer en toonde zijn superieur één van de foto’s die haar vader hem zojuist vanaf zijn smartphone had gemaaild.

Vrolijk wierp een blik op het toestel.

‘Daar zou ik zelf ook wel raad mee weten,’ zei hij.

Christel liet een misprijzend pufje horen.

‘Jij toch ook, Bruins?’ reageerde de hoofdinspecteur tot haar

ongenoege.

Haar gezicht stond op onweer, maar ze ging wijselijk niet in op de onverholen verwijzing naar haar seksuele voorkeuren.

Christel Bruins was midden dertig, klein en tener. Haar kortgeknipte haar was dusdanig lichtblond dat Daaf Goeman haar er jarenlang ten onrechte van had verdacht het te bleken. Samen met haar witte huid, spitse neus, lichtblauwe ogen en altijd vuurrood gestifte lippen droeg het bij aan het kennelijk door haar nagestreefde imago van een actrice uit de jaren dertig van de vorige eeuw.

Ze was al meer dan zes jaar zijn naaste collega en hun verstandhouding was, na een langdurige diepe dip, inmiddels weer uitstekend.

Die dip was het gevolg geweest van een korte affaire die Christel drie jaar geleden met uitgerekend Daaf Goemans toenmalige vriendin Helen had gehad. Het was, bleek later, in feite niet meer dan een door zijn collega uitgelokte onenightstand geweest die zijn volstrekt heteroseksuele vriendin, zoals zij dat later zelf naar zijn smaak wat al te eufemistisch formuleerde, was ‘overkomen.’

Hoe het ook zij: het had het einde van zijn privérelatie en een ruim twee jaar lang verpeste werkrelatie tot gevolg gehad, die hij, inmiddels wijzer geworden, achteraf beide vooral aan zijn eigen halsstarrigheid weet.

‘Ik heb geen goed gevoel over Janne de Beer,’ zei hij tegen Vrolijk. ‘En we kunnen er niet op gokken dat zij er, zoals jij denkt, met iemand tussenuit geknepen is.’

‘Waarom niet? Dat blijkt het meestal te zijn en 90 procent komt binnen een week weer boven water.’

‘Ik weet het. Het is ook niet meer dan een gevoel.’

‘Daar koop ik niet veel voor.’

‘Nee. Maar dat gevoel zit er wel en ik wil het liever niet zomaar opzij schuiven.’

‘Wat wou je dan doen?’

‘Van Wittem praat op het ogenblik met haar vader en probeert een lijst te maken van haar vrienden en bekenden. Daarna gaat hij ziekenhuizen in de regio bellen. Obdam doet de officiële registraties en kijkt daarna of hij wat met haar pingedrag kan en Zuiverloon neemt de sociale media voor haar rekening. Friso Daniëls gaat proberen haar telefoon te lokaliseren en, voor zover

dat nog mogelijk is, haar telefoon- en internetgegevens checken.'

'Dat zijn vier man.'

'Zes.'

'Zes, ja, met jullie erbij. Dat is een hoop.'

'Voorlopig zes maal een halve dag hoogstens. Dat zal je de kop niet kosten.'

'En wat gaan jullie zelf doen?'

'Wij gaan naar Amsterdam. Naar de universiteit om met Sarah Sluijters te praten en, als dat lukt, daarna in één moeite door met Willem Stapel.'

Op haar kamer in het faculteitsgebouw vertelde Daaf Goeman Sarah Sluijters dat ze het huis aan het Spaarne leeg hadden aangetroffen.

'Wat betekent dat?' vroeg ze, net als Jannes vader een paar uur eerder.

'Niets.'

Zijn verontschuldigende blik maakte dat ze zich realiseerde dat de op zichzelf neutrale mededeling in feite niet veel goeds betekende.

Ze keek steunzoekend naar zijn collega, maar die ging er evenmin op door.

'Is het hier erg ambtelijk?' vroeg Christel Bruins, om zich heen kijkend.

'Hoe bedoelt u?'

'Is het denkbaar dat iemand hier zonder dat aan te kondigen vrijaf neemt?'

'Nee, dat zou niet op prijs worden gesteld. Ik heb dat trouwens gecontroleerd. Ze heeft niemand gezegd dat ze een paar dagen weg zou zijn.'

'Had u de indruk dat ze ergens over in de put zat? Somber was of niet erg betrokken bij haar werk?'

Sarah Sluijters dacht even na. 'Ze was vorige week misschien wat meer in zichzelf gekeerd dan normaal.'

'Wat bedoelt u daarmee?'

'Niets bijzonders. Dat hebben we allemaal weleens als we extra geconcentreerd zijn.'

'Extra geconcentreerd?'

'Op haar werk, denk ik.'

‘Waar was ze dan mee bezig?’

‘Met de voorbereiding van een serie lezingen over literatuur van kort na de tweede wereldoorlog. Daar is ze in gespecialiseerd.’

‘Heeft ze afspraken gemist?’

Sarah Sluijters schudde haar hoofd.

‘Ik ben zo vrij geweest in haar bureauagenda te kijken. Het is juli. Dat is hier zo’n beetje de stilste tijd van het jaar. Studenten zijn er niet of nauwelijks en een groot deel van de staf is ook met vakantie.’

‘En de rest?’

‘De rest is blij dat ze eindelijk weer eens een tijd lang ongestoord onderzoekswerk kunnen doen.’

‘Janne ook?’

‘Janne zeker ook.’

‘Ik heb van u begrepen dat u buiten het werk niet veel contact met haar hebt.’

‘Dat klopt. We kunnen goed met elkaar opschieten en drinken na het werk regelmatig samen een glas wijn, maar we komen niet bij elkaar over de vloer.’

‘Maar u praat toch niet alléén over het werk?’

‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Weet u iets over haar vriendinnen of vrienden?’

‘Niet veel. Alleen maar oppervlakkige dingen en een paar namen. Voornamen trouwens alleen.’

‘Had ze hiér op de faculteit speciale vrienden?’

‘Nee. Als dat zo was, zou ik het wel weten.’

‘En vijanden?’ vroeg Daaf Goeman.

Sarah Sluijters keek hem verbaasd aan.

‘Vijanden?’ herhaalde ze. ‘Ik kan het me niet voorstellen.’

‘Weet u of ze een relatie heeft.’

‘Nee.’

‘Zou ze u dat verteld hebben?’

‘Niet direct misschien, maar na verloop van tijd was ik dat op de een of andere manier wel te weten gekomen.’

‘Is ze impulsief?’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Op het gebied van de liefde. Zou het bijvoorbeeld zo kunnen zijn dat ze in het weekend iemand heeft ontmoet en daar halso-

verkop zo verliefd op is geworden dat ze per direct een vakantie op Ibiza heeft geboekt?’

Sarah Sluijters keek hem onderzoekend aan. ‘Hebt u een reden om zoiets te denken?’

‘Geen bijzondere, nee. Maar zou het kunnen?’

Ze schudde ontdaan haar hoofd. ‘Mijn god. Nee, zou ik zeggen.’

‘Kent u Willem Stapel?’

Ze reageerde even niet omdat ze de implicaties van de vorige vraag nog leek te moeten verwerken.

‘Willem Stapel?’ zei ze na een moment. ‘Ja, die ken ik wel. Vakmatig natuurlijk en persoonlijk van recepties en een personeelsfeest een paar jaar geleden.’

‘Leuke man?’

Sarah Sluijters haalde haar schouders op.

‘Niet zo?’ drong Daaf Goeman aan.

‘Niet zo,’ stemde ze in.

‘Waarom niet?’

‘Doet dat er wat toe?’

‘Misschien.’

‘Laten we maar zeggen dat hij mijn type niet is en dat ik goed begrijp dat Janne uiteindelijk tot een vergelijkbare conclusie is gekomen.’

‘Hij is schrijver, hè?’

‘Ja.’

‘Is hij goed?’

‘Dat vindt hij zelf in ieder geval wel, ja.’

‘En u niet?’

‘Laten we zeggen: minder.’

‘Is hij wel succesvol?’

‘Bedoelt u commercieel?’

‘Ja.’

‘Niet erg, geloof ik. Maar dat zijn de meesten niet.’

‘En als journalist?’

‘Journalist is hij nog niet zo lang. Pas sinds ze uit elkaar zijn gegaan.’

‘Leefde hij voor die tijd op haar zak?’

‘Daar zou ik niets stelligs over kunnen zeggen.’

‘Kunt u dat niet of wilt u dat niet.’

‘Allebei.’

Sarah Sluijters leunde achterover en keek even peinzend uit het raam over het water van de Singel.

‘Ik ben ongerust,’ zei ze, zich met een bezorgde blik in haar ogen weer tot haar bezoekers wendend. ‘Vreselijk ongerust.’

Het was even stil.

‘Is u vorige week echt helemaal niets aan haar opgevallen?’ begon Daaf Goeman weer.

Ze schudde haar hoofd. ‘Niks bijzonders. Afgezien dan van wat ik net al zei over haar fixatie op haar werk.’

‘Is ze goed in haar werk?’

‘Zeker wel. Ik denk dat ze het nog ver zal schoppen.’

Er viel weer een schaduw over Sarah Sluijters’ mooie gezicht en Daaf Goeman nam aan dat het kwam omdat ze zich realiseerde hoe broos het optimisme in haar laatste woorden was.

3

Op weg naar de auto werd Christel gebeld. Ze hield haar pas in, wierp een blik op haar iPhone en draaide Daaf Goeman haar rug toe toen ze opnam. Hij liep verder tot hij buiten gehoorsafstand was en bleef daar staan om op haar te wachten.

Terwijl hij in gedachten over de gracht stond uit te kijken drong het tot hem door dat ze allengs harder begon te praten tot hij haar uiteindelijk, ondanks de tien meter afstand, duidelijk hoorbaar ‘kutwif’ hoorde roepen.

Toen hij omkeer had ze het gesprek kennelijk beëindigd en kwam ze zichtbaar geïrriteerd aanlopen. Ze zei niets en plofte even later met een chagrijnig gezicht naast hem op de passagiersstoel. Daar trok ze met geërgerde gebaren een schoen uit, masseeerde even verwoed haar tenen en trok hem toen weer aan. Het viel hem op dat ze, hoewel het hoogzomer was, een panty droeg, maar het leek hem beter haar maar niet te vragen waarom.

‘Ze houdt van haar,’ zei ze toen hij de auto startte en in zijn spiegels keek of er van achteren een fietser aankwam.

‘Wie houdt van wie?’ reageerde hij, in de veronderstelling dat ze op het zojuist gevoerde telefoongesprek inging.

‘Sarah Sluijters van Janne de Beer.’

‘Meen je dat nou?’ vroeg hij, verbaasd om haar onverwachte antwoord.

‘Ja.’

‘In de zin van...?’

‘Ja. Daarom is ze zo angstig en ongerust.’

‘Heb ik mijn ogen dan in mijn zak?’

‘Ja. En je gaat er ten onrechte van uit dat mooie vrouwen altijd hetero zijn.’

Ze klonk inmiddels weer zelfverzekerd en er waren tijden ge-

weest dat hij die bij haar horende parmantige stelligheid verafschuwde had. De laatste tijd kon hij er beter mee overweg.

‘Heb je het nou over jezelf?’ vroeg hij.

‘Onder andere.’

‘Maar Jànne is toch niet lesbisch?’ vroeg hij.

‘Nee, Janne niet.’

‘Weet je dat ook zo zeker?’

‘Ja.’

Hij moest het allemaal even verwerken en stelde geen nadere vragen.

Op het moment dat ze even verderop de Raadhuisstraat indraaiden vulde Bruins haar observaties aan.

‘Ze is nog niet uit de kast,’ zei ze.

‘Ik neem aan dat je Sarah Sluijters bedoelt.’

‘Ja.’

‘Hoe weet jij dat?’

‘Heb je die foto’s op haar bureau niet gezien? Volgens mij heeft ze twee inmiddels volwassen kinderen en een paar kleinkinderen en is ze nog steeds bij haar man. Ik denk eigenlijk dat ze dat ook altijd zal blijven.’

Daaf Goeman keek even van opzij naar haar, maar ze leek er verder niks aan toe te voegen te hebben.

Hij dacht aan Sarah Sluijters’ statige verschijning en vroeg zich af of Bruins gelijk had. Zou haar man, als dat inderdaad zo was, enig benul hebben van de spagaat waarin zijn echtgenote zat? Of wist hij het wel degelijk? Had ze het hem verteld? Misschien hadden hij en zijn vrouw wel eenzelfde soort modus gevonden als Merel en hijzelf. Hij besloot die mogelijkheid maar niet aan zijn collega voor te leggen.

‘Schieten we iets op met deze wetenschap?’ vroeg hij.

‘Moet dat dan?’

Hij gaf geen antwoord en vervolgde de weg via de Westermarkt en de Rozengracht en sloeg een paar minuten later linksaf de Da Costakade op. Na nog een minuut stopten ze. Het was een woonboot.

Willem Stapel voldeed helemaal niet aan het beeld dat Daaf Goeman zich, aan de hand van de kritische oordelen die hij over hem had gehoord, van de schrijver had gevormd.

Hij was, uiterlijk althans, het tegendeel van de rauwdouwer die hij zich had voorgesteld. Lang weliswaar, maar ietwat schriel en een beetje fatterig. Aan dat laatste was vooral de afgewogen kleurcombinatie van zijn kleding debet: nuances van paars, lila en blauw die je eerder bij een vrouw zou verwachten.

De woonkamer van de schrijver had dezelfde licht vrouwelijke toon. Dat kwam met name door het witte hoogpolige vloerkleed en de twee bovenmaatse potten van even wit geglaazuurd aardewerk die, elk met een zorgvuldig gesoigneerd bonsaiboompje erin, midden voor de schuifpui naar het dek op de kop van de woonboot stonden. Christel Bruins, die gevoel voor styling beweerde te hebben, had, aan haar misprijzende blik te zien, niet erg veel met de inrichting op.

Stapel vond het maar vreemd dat ze bij hem naar Janne de Beer kwamen informeren.

‘We zijn inmiddels zes maanden uit elkaar,’ zei hij, ‘en we hebben elkaar sinds die tijd niet meer gesproken.’

‘Dat weten we,’ zei Daaf Goeman, ‘maar we denken dat u haar redelijk goed kent en dat u misschien suggesties hebt waar ze, als ze een tijdje onder zou willen duiken, naar toe zou kunnen zijn gegaan.’

‘Hebben jullie haar ouders dan niet gesproken?’

‘Haar vader.’

‘En had die geen idee?’

‘Nee.’

‘En Ruud? Haar broer?’

‘Haar vader heeft met hem gebeld, maar die heeft de laatste tijd ook geen contact met haar gehad.’

Stapel leek even in zijn geheugen te zoeken en keek hen toen beurtelings aan.

‘Verder weet ik het ook niet,’ zei hij.

‘Vrienden, vriendinnen?’

‘Die heb ik gelukkig ook nooit meer gezien.’

‘Maar u kent er toch nog wel een paar van?’

‘Eigenlijk alleen Francine de Vries en, hoe heet die muts ook al weer, Celia Veldman.’

Bruins noteerde de namen. ‘Niemand anders?’

‘De rest heb ik, denk ik, verdrongen.’

‘Tegelijk met Janne de Beer?’

‘Ja.’

‘Was het zo erg?’ vroeg Daaf Goeman.

‘Het was niet bepaald de leukste episode van mijn leven tot nog toe.’

‘Waarschijnlijk ook niet van het hare.’

‘Nee, dat zal wel niet.’

‘U bent op een onaangename manier uit elkaar gegaan, heb ik begrepen.’

‘Wie zegt dat?’

‘Haar vader.’

‘Ruzie over geld, onder andere,’ vulde Bruins aan.

‘Wat heeft dat ermee te maken?’ Stapel keek haar niet begrijpend aan.

‘Daar zijn jullie toch samen wel uitgekomen?’

Daaf Goeman zag aan haar venijnige blik dat Christel in de treitermodus was geschoten en dacht dat de telefonische ruzie van een half uur geleden daar debet aan was.

‘Wat gaat u dat aan?’ vroeg Stapel

Ze negeerde zijn vraag. ‘Verkoop je inmiddels al wat beter?’

‘Wat bedoelt u?’

‘Je boeken.’

‘Wat heeft dat ermee te maken?’

‘Met die ruzie over geld, waar ik het over had.’

‘Wat is dat voor onzin.’

‘Waarom is dat onzin? Ik vraag me gewoon af of ze je financieel heeft ondersteund en daar na de breuk mee op is gehouden. Dat zou natuurlijk niet zo handig zijn.’

‘Wel godverdomme,’ riep Stapel woedend. ‘Wat suggereer je, trut?’

‘Ik suggereer niks, ik vraág wat.’

‘Ik vraag wat? M’n reet. Probeer haar eerst maar eens te vinden, zou ik zeggen. Met insinuaties komt je maar terug als dat niet gelukt is.’

Daaf Goeman stond op en pakte zijn collega bij de arm.

‘Dat lijkt me een goed idee,’ zei hij. ‘Kom op Christel, we hebben hier wel genoeg gehoord.’

4

Daaf Goeman ontplofte pas toen hij bij de Haarlemmer Poort op de rem moest gaan staan voor een onaangekondigd van rijbaan wisselende taxi.

‘Waar ben je in godsnaam mee bezig.’

‘Vond je hem dan ook geen eikel?’ was haar antwoord.

‘Jawel, maar je behandelde hem verdomme zonder enige geldige reden als een verdachte van een moord waarvan nog maar moet blijken of die überhaupt heeft plaatsgevonden.’

‘Ik behandelde hem als een profiteur, want dat is hij volgens mij.’

‘Heeft dat er iets mee te maken?’

‘Ik houd niet van klootzakken.’

‘Dit kan niet, Christel. Je kunt je pestbuien niet op anderen afreageren.’

Ze zei niets en keek bokkend voor zich uit.

‘Was dat Maud een half uur geleden?’ vroeg hij.

Hoewel ze het er voor vandaag nog nooit expliciet met hem over had gehad wist hij dat haar relatie al een tijd lang onder spanning stond. Als gevolg daarvan was haar humeur de laatste tijd slecht en bleef ze, om niet naar huis te hoeven, ’s avonds en in de weekends langer op het bureau rondhangen dan noodzakelijk was.

Ze antwoordde ook nu niet.

‘Is de boel geklapt?’ drong hij aan.

Hij zag vanuit zijn ooghoeken dat ze geërgerd haar schouders ophaalde.

‘Ja dus,’ concludeerde hij.

‘Wat kan jou dat nou schelen,’ beet ze terug.

Ze draaide zich van hem af en trok haar linker schouder omhoog ten teken dat ze er verder geen woorden aan wilde spende-

ren.

Je zoekt het maar uit, dacht hij en hij concentreerde zich weer op de weg.

Op het bureau heerste een verveelde stemming.

Vrolijk was er niet, Roel van Wittem en Onno Obdam keken op een laptop naar de Tour de France, Sam Zuiverloon zat in gedachten verzonken achter een voor zich uitgestalde reeks A4-tjes en Friso Daniëls deed iets op zijn mobiele telefoon dat hen kennelijk niet aanging, want toen hij Daaf Goeman en Christel Bruins zag binnenkomen schakelde hij het apparaat met een betrapte blik uit.

‘Porno?’ vroeg Daaf Goeman.

‘De broodnodige dagelijkse portie,’ antwoordde de voormalige stagiair die onlangs tegelijk met Sam, voluit Samanta Zuiverloon aan het team was toegevoegd.

Bruins snoof verontwaardigd.

Het was het eerste geluid dat ze in twintig minuten voortbracht.

Daaf Goeman liep naar de twee wielrenfanaten en zag op het scherm dat de finish nabij was.

‘Over tien minuten in de vergaderruimte,’ zei hij en ging zijn werkkamer binnen. Daar liet hij zich in zijn stoel vallen en belde Merel die niet opnam. Hij sprak op haar voicemail in dat hij wat later thuis zou komen, overwoog even om aan een verslag van de bezoeken in Amsterdam te beginnen maar zag daarvan af omdat de tijd te kort was. In plaats daarvan scrolde hij snel door zijn e-mails. Daar zat niks bijzonders tussen.

Om half zes ging hij de vergaderzaal binnen waar drie collega’s op hem wachtten. Hij realiseerde zich dat hij Sam en Friso niet had gewaarschuwd. Nadat hij hen gebeld had informeerde hij hoe het met de formele registraties van Janne de Beers verdwijning zat.

‘Ze is inmiddels in het Schengen Systeem ingevoerd,’ zei Obdam, ‘en haar foto staat op Gezocht-en-Vermist. Interpol heb ik voorlopig maar even laten zitten.’

‘Dat kan altijd nog,’ stemde Daaf Goeman in. ‘Heeft ze nog ergens betaald of geld gepind?’

‘Sinds zaterdag niet meer.’

‘Wat? Sinds zaterdag al? Wat raar. Stond ze soms rood?’

‘Helemaal niet. Er staat bijna 1800 euro op haar rekening en meer dan 12000 op een aparte spaarrekening.’

‘Waar heeft ze de laatste keer betaald?’

‘Bij Albert Heijn in de Drossestraat.’

‘Hoe laat?’

‘Om kwart over elf.’

‘Betaalt ze veel met plastic?’

‘Normaal gesproken iedere dag wel een paar keer.’

‘Wat zoal?’

‘Van alles en nog wat. Zaterdagochtend heeft ze ook nog negentien euro uitgegeven bij Blokker. Maar ze gebruikt hem ook voor kleine uitgaven, zelfs als ze ergens een broodje eet of een kop koffie drinkt. Net als ikzelf trouwens. Ik heb tegenwoordig eigenlijk ook nooit meer cash geld op zak.’

Daaf Goeman liet het even tot zich doordringen.

‘Dat is geen goed teken,’ zei hij zuchtend. ‘Misschien wil je verder in haar rekeningen spitten. Voorlopig tot twee weken geleden, zou ik zeggen.’

‘Oké.’

‘Wordt er trouwens al naar haar auto gezocht?’

‘Die heb ik ook in het systeem ingevoerd. Maar daar is nog niks uitgekomen.’

‘Kijk eens of er camera’s in de buurt van haar huis zijn waarop hij kan zijn signaleerd.’

‘Realiseer je je dat dat een hoop werk is?’

‘Je hebt gelijk, misschien moeten we daar nog maar even mee wachten.’

Daaf Goeman wendde zich tot Van Wittem.

‘En jij Roel?’

‘Ik heb samen met haar vader een lijst van familie, vrienden en kennissen opgesteld en probeer daar telefoonnummers bij te vinden. Dat lukt maar mondjesmaat, want ik moet ze eigenlijk vooral horen van de mensen van wie ik de nummers eerder al achterhaald heb en het is nou niet echt een vriendenclub waarvan iedereen iedereen kent. De nummers die ik te weten ben gekomen heb ik inmiddels allemaal gebeld, maar daar is, voor zover ik ze aan de lijn heb gehad tenminste, tot nog toe niks bruikbaar uitgekomen.’